

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Martina Lachmanna a JUDr. Jaromíra Klepše v právní věci

žalobkyně: **T. L. H. H.**
bytem V. 325/11, P. 4

zastoupené Mgr. Markem Sedlákem, advokátem
sídlem Příkop 834/8, Brno

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 7. 11. 2016, čj. MV-56968-4/SO-2016

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „**žalovaná**“) ze dne 7. 11. 2016, čj. MV-56968-4/SO-2016 (dále též „**Napadené rozhodnutí**“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „**správní orgán prvního stupně**“) ze dne 28. 1. 2016, čj. OAM-990-33/DP-2015 (dále též „**Prvostupňové rozhodnutí**“). Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán prvního stupně podle § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o pobytu cizinců**“), zamítl žádost žalobkyně o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – OSVČ, neboť zjistil jinou závažnou překážku pobytu žalobkyně na území ČR.
2. Napadeným rozhodnutím, které bylo žalobkyni doručeno dne 10. 11. 2016, žalovaná odvolání žalobkyně proti Prvostupňovému rozhodnutí zamítla a toto rozhodnutí potvrdila.

II. Rozhodnutí žalované (Napadené rozhodnutí)

3. Žalovaná v odůvodnění Napadeného rozhodnutí nejprve uvedla, že žalobkyně pobývala na území České republiky od 20. 3. 2007 do 9. 1. 2008 na základě víza k pobytu nad 90 dní za účelem podnikání a následně do 9. 1. 2010 na základě dlouhodobého pobytu za účelem podnikání. Současně žalobkyni bylo od 29. 1. 2008 do 28. 2. 2010 (posléze prodlouženo do 29. 1. 2015) uděleno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území. Následně žalovaná podrobně zrekapitulovala průběh správního řízení o žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – OSVČ žalobkyni, skutkový stav zjištěný správním orgánem prvního stupně a závěry vyslovené v Prvostupňovém rozhodnutí (str. 2 - 9 Napadeného rozhodnutí). Žalovaná posléze shrnula, že správní orgán prvního stupně nepochybil a odvolání žalobkyně proti němu tedy nebylo důvodné.
4. Následně žalovaná v odůvodnění Napadeného rozhodnutí v návaznosti na sumarizaci dvou okruhů odvolacích námitek žalobkyně (str. 9 - 11 Napadeného rozhodnutí) proti Prvostupňovému rozhodnutí přistoupila k jejich vypořádání.
5. Žalovaná nejprve shrnula první okruh odvolacích námitek žalobkyně, v nichž žalobkyně uvedla, že ze zjištěného skutkového stavu nebylo lze správním orgánem prvního stupně dovodit, že by neplnila účel dlouhodobého pobytu za účelem soužití rodiny, když faktický společný život sloučených osob nebyl jediným podstatným kritériem pro posouzení plnění účelu dlouhodobého pobytu žalobkyně. Žalobkyně podle žalované zároveň označila za absurdní, že by každé vzájemné odloučení její osoby a jejího manžela znamenalo, že by byla nucena pro zachování pobytového oprávnění vycestovat s manželem z území České republiky, zvláště když příčinou dočasného odloučení mohlo být přeložení partnera k výkonu práce na jiném místě nebo neshody či rozepře ve vztahu. Právě rozpor mezi manžely se podle žalobkyně mohl v určitém čase vyřešit, přičemž ona sama nemohla tušit, zdali se podaří vztah zachránit, tudíž plnila účel dlouhodobého pobytu až do rozvodu manželství. Žalovaná tuto odvolací námitku jako nedůvodnou odmítla, když z rozsudku

Městského soudu v Brně o rozvodu manželství žalobkyně ze dne 21. 10. 2013, čj. 112 C 47/2013 - 20, citovala pasáž, z níž bylo zřejmé, že žalobkyně neplnila povolený dlouhodobý pobyt za účelem společného soužití rodiny dlouhodobě, protože manželství s panem Ngo Quang Huy bylo již od začátku roku 2011 nefunkční. Od té doby podle žalované došlo nejen k absenci společného pobytu na území České republiky, ale i ke zjevnému vzájemnému odcizení a ukončení kontaktů. Manželství žalobkyně proto bylo „jen a pouze formální záležitostí“. Žalovaná odmítla tvrzení žalobkyně, že bezmála čtyři roky trvající odloučení od manžela z celkem pětileté doby prodlouženého povolení k dlouhodobému pobytu a faktická nefunkčnost manželství žalobkyně svědčily závěru, že by manželé byli jen dočasně odloučení nebo že mezi nimi byla jen prostá rozepře. Podle žalované tak žalobkyně neplnila účel povoleného dlouhodobého pobytu již od roku 2011, kdy došlo k nezvratnému ukončení rodinné vazby, nikoliv tedy až od okamžiku rozvodu jejího manželství.

6. Jako nedůvodný žalovaná označila rovněž druhý okruh odvolacích námitek žalobkyně. V nich žalobkyně brojila proti postupu správního orgánu prvního stupně, jenž na projednávanou věc nevhodně analogicky použil judikaturu správních soudů, když měl zohlednit jen účel pobytu tak, jak jej stanoví přímo zákon o pobytu cizinců. V této souvislosti žalobkyně namítala, že aplikovaná rozhodovací praxe správních soudů v rozsudcích odkazovaných správním orgánem prvního stupně v Prvostupňovém rozhodnutí se zabývala povolováním pobytu za účelem podnikání, stejně jako tomu bylo i u žádosti žalobkyně o povolení dlouhodobého pobytu za účelem podnikání – OSVČ ze dne 15. 1. 2015 (dále jen „Žádost“). Správní orgán prvního stupně se tedy dle žalobkyně měl zaměřit na plnění účelu pobytových oprávnění žalobkyně stejného druhu jako toho, o které nyní žalobkyně Žádostí žádala, přičemž nebyla známá žádná okolnost, že by žalobkyně v minulosti účel těchto povolení k pobytu neplnila. I kdyby tedy žalobkyně účel dlouhodobého pobytu za účelem soužití rodiny neplnila, tato skutečnost podle žalobkyně nic nevypovídala o tom, zdali by plnila účel podnikání – OSVČ, o který nyní Žádostí žádala. Při té příležitosti žalobkyně odkázala na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 20. 6. 2014, čj. 30 A 37/2013 - 63, z něhož vyplývalo, že účel povolení k dlouhodobému pobytu za účelem účasti v právnické osobě plnil i cizinec, který z celkové dvouleté doby platnosti tohoto povolení pobýval v České republice jen 50 dní. Tento rozsudek shledala žalobkyně jako důležitý pro projednávanou věc zejména proto, že demonstroval nutnost individuálního přístupu správního orgánu ke každému případu co do hodnocení všech relevantních skutečností, aniž by plošně aplikoval nepřiléhavou soudní judikaturu. Žalobkyně dle svých tvrzení neobcházela zákon o pobytu cizinců, když po většinu doby plnila účel povoleného dlouhodobého pobytu za účelem sloučení rodiny a hned po rozvodu jejího manželství podala žádost o povolení trvalého pobytu, proto ji ani nemohla vzniknout jiná závažná překážka pro vydání povolení na základě její Žádosti.
7. Žalovaná k nedůvodnosti druhého okruhu odvolacích námitek žalobkyně především uvedla, že správní orgán prvního stupně se musel řídit při rozhodování i judikaturou správních soudů, aby zajistil účastníkům řízení právní jistotu. Správní orgán prvního stupně se dle žalované náležitě zabýval neplněním účelu dlouhodobého pobytu žalobkyně za účelem sloučení rodiny a vyložil, v čem toto neplnění účelu spočívalo. Žalovaná poukázala na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 12. 2015, čj. 11 A 82/2015 - 32, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2016, čj. 7 Azs 313/2015 - 35, z nichž vyplývá, že aplikace jiné závažné překážky pobytu podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců se týká i situace, kdy cizinec žádá o vydání povolení

k dlouhodobému pobytu za jiným než dosavadním účelem. Žalovaná se identifikovala se závěry, k nimž dospěl správní orgán prvního stupně i ve vztahu k posouzení neplnění účelu dlouhodobého pobytu za účelem sloučení rodiny, a měla za to, že správní orgán prvního stupně řádně objasnil, že ke vzájemnému odcizení a ukončení kontaktů žalobkyně a jejího manžela došlo na začátku roku 2011 na základě odlišností sledovaných zájmů. Zatímco žalobkyně chtěla podstoupit léčbu za účelem otěhotnění, její bývalý manžel s tím nesouhlasil a odjel do Vietnamu. Z Prvostupňového rozhodnutí rovněž bylo podle žalované evidentní, že tak žalobkyně po „značnou většinu doby posledního povoleného pobytu na území“, který trval od 1. 3. 2010 do 29. 1. 2015, neplnila jeho povolený účel. Jako nepřipadný žalovaná shledala odkaz žalobkyně na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 20. 6. 2014, čj. 30 A 37/2013 - 63, když v takto odkazovaném případě cizinec účel pobytu plnil, i když na území České republiky pobýval po krátkou dobu, zatímco v případě žalobkyně tato nepřetržitě neplnila tento účel po dobu bezmála čtyř let z celkově skoro pětileté doby prodlouženého povolení k dlouhodobému pobytu za účelem soužití rodiny. Podle závěru žalované tedy rozvod žalobkyně, stejně jako skutečnosti uvedené v rozsudku o rozvodu manželství žalobkyně, prokazovaly nezvratné ukončení rodinné vazby, čili důvodu, pro který žalobkyně povolení k dlouhodobému pobytu na území získala.

8. Žalovaná k druhému okruhu odvolacích námitek žalobkyně rovněž konstatovala, že pouze držitel povolení k trvalému pobytu nemusel plnit účel pobytového oprávnění, rozhodování ve věci později podané žádosti žalobkyně o povolení k trvalému pobytu bylo ovšem předmětem samostatného správního řízení, čili bez dopadu na projednávanou věc. O vydání povolení k dlouhodobému pobytu žalobkyně požádala teprve po bezmála čtyřech letech neplnění povoleného pobytu, když její manželství nefungovalo pro ukončenou komunikaci mezi manžely i mimomanželský poměr manžela. Ačkoliv k pravomocnému rozvodu manželství žalobkyně došlo až ke dni 27. 11. 2013, žalobkyni následně více nežli rok trvalo, než podala Žádost, přičemž žalobkyni nelze podle žalované považovat za osobu nezkušenou ve věcech pobytového řízení, když již v minulosti pobývala na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – OSVČ.
9. Nad rámec odvolacích námitek žalovaná také uvedla, že neshledala, že by Prvostupňové rozhodnutí mělo nepřiměřený dopad do rodinného a soukromého života žalobkyně, když žalobkyně je rozvedená, zdravá a v produktivním věku, své nezletilé dítě, které nemělo povolen žádný druh pobytu, měla se státním občanem Vietnamu panem D. V. T., z adresy společného bydliště s ním se však odstěhovala. Její vazby k původní domovině se podle názoru žalované nezpřetrhaly, když na území České republiky žila teprve od roku 2007 a v roce 2012 svou zemi původu navštívila. Zásah způsobený Prvostupňovým rozhodnutím tudíž nebyl podle žalované nepřiměřený, když žalobkyně dlouhodobě porušovala právní předpisy České republiky tím, že po převážnou část povoleného dlouhodobého pobytu neplnila stanovený účel, pro který povolení k dlouhodobému pobytu získala.

III. Žaloba

10. Žalobkyně v podané žalobě stručně shrnula dosavadní průběh správního řízení. V obecné rovině namítala, že Napadené rozhodnutí je nesprávné, nezákonné, nepřiměřené a nepřezkoumatelné, nadto i rozporné s mezinárodními závazky České republiky.

11. Pod **prvním žalobním bodem** žalobkyně zopakovala námitky uvedené v odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí, v nichž uvedla, že rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 12. 2015, čj. 11 A 82/2015 - 32, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2016, čj. 7 Azs 313/2015 - 35, se týkaly faktického nevykonávání podnikatelské činnosti žadatelů o vydání nebo prodloužení dlouhodobého pobytu pro účely podnikání – OSVČ, které bylo následně vyhodnoceno jako jiná závažná překážka udělení povolení k dlouhodobému pobytu pro tento účel. Žalobkyně proto brojila proti analogickému použití této judikatury správních soudů na svou věc, když v jejím případě bylo jako jiná závažná překážka vyhodnoceno neplnění účelu společného soužití rodiny. Analogii podle žalobkyně vylučoval jiný charakter obou překážek, když u posouzení reálného provozování podnikatelské činnosti bylo lze uplatnit „*racionálně založené ukazatele a důkazy*“, zatímco u hodnocení plnění účelu společného soužití rodiny, čili „*manželství a fungování rodiny*“ takovéto posouzení učinit nebylo možné, protože se do něho promítala „*řada emocionálně a psychologicky založených faktorů*“, které ovšem byly pro náležité posouzení relevantní. Podle žalobkyně tak manželství nepřestává fungovat jen proto, že spolu manželé po určitý čas nežijí, protože takový stav může být jen dočasný. V případě žalobkyně tedy manželství přestalo plnit svůj účel až tehdy, když v něm nemělo význam déle setrvávat, čili když se přistoupilo k rozvodu. Žalobkyně nemohla s jistotou vědět, že když se její manžel odstěhoval v roce 2011 do Vietnamu, že jejich vztah skončil. Zároveň tvrdila, že jedině soud, a nikoliv správní orgán, byl nadán pravomocí posoudit, zdali manželství plnilo, či neplnilo svůj účel. Žalobkyně tak byla přesvědčena, že povolený účel jejího dlouhodobého pobytu trval až „*do dne rozvodu manželství, na němž byl tento pobyt právně založen*“. Zásadní rozdíl mezi správním orgánem prvního stupně odkazovanými rozsudky správních soudů a projednávaným případem byl podle žalobkyně tedy dán zejména tím, že se v nich neposuzovaly jiné závažné překážky neplnění účelu dlouhodobého pobytu za účelem soužití rodiny, nýbrž jen možné neplnění účelu podnikání. Sama žalobkyně přitom v minulosti měla přiznáno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, proto měl správní orgán vzít v potaz jen to, jestli žalobkyně v minulosti plnila, či neplnila účel téhož typu pobytového oprávnění, o které žádala Žádostí. Žalobkyně apelovala na soud s odkazem na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 20. 6. 2014, čj. 30 A 37/2013 - 63, z něhož vyplývalo, že účel povolení k dlouhodobému pobytu za účelem účasti v právnické osobě plnil i cizinec, který z celkové dvouleté doby platnosti tohoto povolení pobýval v České republice jen 50 dní, s tím, že tento rozsudek dle žalobkyně demonstroval nutnost individuálního přístupu správního orgánu ke každému případu co do hodnocení všech relevantních skutečností, aniž by plošně, jako v případě žalobkyně, aplikoval nepřiléhavou soudní judikaturu. Žalovaná rovněž nevzala podle žalobkyně v potaz skutečnost, že žalobkyně hned po rozvodu dne 6. 11. 2013 podala žádost o trvalý pobyt na území České republiky, snažila se tudíž pobytové oprávnění získat dva týdny po rozvodu.
12. Námitkami vznesenými pod **druhým žalobním bodem** žalobkyně poukazovala na nepřezkoumatelnost Napadeného rozhodnutí s tím, že ani správní orgán prvního stupně, ani žalovaná ve svých rozhodnutích neodůvodnily, proč bylo nezbytné zasáhnout do soukromého a rodinného života žalobkyně, když ze spisového materiálu plynulo, že žalobkyně neohrožovala národní bezpečnost, veřejnou bezpečnost, hospodářský blahobyt země, a opatření představované Napadeným rozhodnutím nebylo ani nezbytné za účelem předcházení nepokojů, ani zločinnosti, ani v souvislosti s ochranou zdraví, morálky a případnou ochranou práv a svobod jiných, jak tyto důvody vyjmenovává žalobkyní

citovaný článek 8 odst. 2 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv pro případ omezení práva na respektování soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. Žalobkyně si za dobu více než 9 let života v České republice zvykla, podniká zde a ráda by své dítě, které podle jejího názoru povolení k trvalému pobytu ve smyslu zákonné fikce mělo (byla podána žádost o trvalý pobyt dítěte žalobkyně, aniž o ní však bylo do okamžiku vydání Napadeného rozhodnutí rozhodnuto), posílala do české školky. V případě odchodu do Vietnamu by byla ohrožena výživa celé rodiny „s ohledem na špatnou ekonomickou situaci Vietnamu, vysokou nezaměstnanost a korupci“. Zároveň namítla, že se nedopustila žádného protiprávního jednání, a její pobyt nemůže být v rozporu s veřejným zájmem, když její oddělení od rodiny, zejména od „nezletilých dětí“ nemohlo být shledáno jako jsoucí ve veřejném zájmu při současné garanci práv dítěte na rodičovskou výchovu a péči ve smyslu článku 32 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. V této souvislosti žalobkyně namítla v projednávaném případě rovněž porušení Úmluvy o právech dítěte, když s odkazem na její text citovala část její preambule, že „rodina jako základní jednotka společnosti a přirozené prostředí pro růst a blaho všech svých členů a zejména dětí, musí mít nárok na potřebnou ochranu a takovou pomoc, aby mohla beze zbytku plnit svou úlohu ve společnosti“, a dále článek 8 Úmluvy o právech dítěte, když se „Česká republika zavázala respektovat právo dítěte na zachování jeho totožnosti, včetně státní příslušnosti, jména a rodinných svazků v souladu se zákonem a s vyloučením nezákonných zásahů“, resp. když případem žalobkyně není situace předpokládaná článkem 9 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte, v němž se uvádí, že dítě nesmí být odděleno od svých rodičů proti jejich vůli, ledaže se na základě soudního rozhodnutí a v souladu s platným právem a v příslušném řízení určí, že takové rozdělení je potřebné v zájmu dítěte, např. jde-li o zneužívání nebo zanedbávání dítěte rodiči nebo žijí-li rodiče odděleně a je třeba rozhodnout o místě pobytu dítěte.

13. Žalobkyně navrhl, aby soud Napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalované

14. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě ze dne 30. 1. 2017 odkázala na Napadené rozhodnutí a spisový materiál. Žalobní námitky, v nichž žalobkyně setrvala ve tvrzení, že (i.) plnila spolu s manželem účel povoleného pobytu společného soužití rodiny, že (ii.) nebylo lze na projednávanou věc aplikovat judikaturu správních soudů ve věci jiné závažné překážky pobytu, která se netýkala změny účelu pobytu a že (iii.) Napadené rozhodnutí představovalo nepřiměřený zásah do jejího rodinného a soukromého života, žalovaná odmítla jako nedůvodné s tím, že nepřinášely do projednávané věci žádnou novou relevantní argumentaci.
15. K žalobním námitkám vzneseným pod **prvním žalobním bodem** žalovaná uvedla, že neplnění předchozího povoleného účelu pobytu, ačkoliv si cizinec požádal o jeho změnu, bylo důvodem pro zamítnutí Žádosti z důvodu jiné závažné překážky pobytu. K tomu žalovaná (částečně opakovaně) odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2016, čj. 7 Azs 313/2015 - 35, rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 12. 2015, čj. 11 A 82/5015 - 32, nebo na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 9. 8. 2016, čj. 57 A 137/2015 - 44. Naposledy odkazovaný rozsudek přitom žalovaná komentovala tak, že se týkal situace, kdy cizinka neplnila účel povoleného pobytu za účelem společného soužití rodiny na území, na základě čehož jí byla z důvodu zjištění jiné závažné překážky pobytu zamítnuta žádost o vydání téhož povolení k dlouhodobému pobytu, o nějž usilovala

žalobkyně. K tomu žalovaná dodala, že tento rozsudek potvrdil v následném kasačním přezkumu rovněž Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 19. 1. 2017, čj. 9 Azs 296/2016 - 36.

16. K žalobním námitkám vzneseným pod **druhým žalobním bodem** žalovaná konstatovala, že Napadené rozhodnutí žalobkyni nijak nebránilo v plnění jejích rodičovských práv a povinností, zejména jí nezakazovalo styk s dítětem a nebránilo jí podílet se na jeho výchově a výživě. Žalobkyni nebyl ani Napadeným rozhodnutím zakázán pobyt na území České republiky. Dítě žalobkyně je podle žalované nízkého věku (narozeno ...) a stejného státního občanství jako žalobkyně, tudíž může žalobkyni následovat do země jejich původu, přičemž povinná školní docházka byla dítěti kvůli jeho nízkému věku dosti vzdálena. Žalovaná rovněž dodala, že výklad článku 8 odst. 2 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod byl neopodstatněný, když žalobkyně sama dlouhodobě porušovala právní předpisy České republiky tím, že dlouhodobě neplnila účel povoleného pobytu, tedy porušovala pobytový režim cizinců daný zákonem o pobytu cizinců. Právě dodržování zákona o pobytu cizinců ze strany žalobkyně považovala přitom žalovaná za hledisko udržování veřejného pořádku na území České republiky.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

17. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal. O podané žalobě soud rozhodl podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť účastníci řízení s rozhodnutím ve věci bez jednání souhlasili (souhlas žalobkyně soud podle § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. presumoval).
18. Soud připomíná, že žalobkyně žádala soud o přiznání odkladného účinku podané žalobě, přičemž soud svým usnesením ze dne 18. 1. 2017, čj. 10 A 226/2016 - 25, žalobě odkladný účinek nepřiznal. K opakované žádosti žalobkyně po vydání rozhodnutí o povinnosti žalobkyně opustit území však soud žalobě odkladný účinek přiznal usnesením ze dne 28. 2. 2017, čj. 10 A 226/2016 - 45.
19. V posuzované věci byla Žádost žalobkyně zamítnuta pro zjištění jiné závažné překážky pobytu cizince na území spočívající ve skutečnosti, že žalobkyně dlouhodobě, tj. v zásadě od roku 2011 do roku 2015, porušovala účel povolení k dlouhodobému pobytu vydaného za účelem společného soužití rodiny, neboť na území České republiky pobývala, aniž by fakticky žila se svým manželem, který se od žalobkyně v roce 2011 odstěhoval z České republiky do Vietnamu (země jeho původu) a se kterým se žalobkyně následně ke dni 27. 11. 2013 rovněž pravomocně rozvedla.
20. Soud nejprve přistoupil k vypořádání námitek vznesených **pod prvním žalobním bodem**. V nich žalobkyně formou zopakování námitek uplatněných v odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí opakovaně brojila proti tomu, že správní orgán nepřiléhavě a plošně aplikoval nevhodnou judikaturu, která neodpovídala skutkovému stavu projednávané věci, poukazovala na skutkové rozdíly nyní posuzované věci oproti případům řešeným odkazovanými rozsudky správních soudů a namítala, že správní orgán měl vzít v potaz jen to, jestli žalobkyně v minulosti plnila, či neplnila účel téhož typu pobytového oprávnění, o které žádala Žádostí, tj. účel podnikání. Podle žalobkyně nebylo

lze stejnou optikou hodnotit neplnění účelu pobytu za účelem podnikání a za účelem společného soužití rodiny. Žalobkyně poukazovala na to, že manželství nepřestává fungovat jen proto, že spolu manželé po určitý čas nežijí, protože takový stav může být jen dočasný. Nefunkčnost manželství mohl podle žalobkyně posoudit a závazně konstatovat až rozvodový soud, což také učinil v roce 2013, přičemž žalobkyně ihned poté podala žádost o udělení povolení k trvalému pobytu.

21. K takto žalobkyní vzneseným žalobním námitkám zdejší soud uvádí, že je žalobkyně v reakci na vydání Napadeného rozhodnutí a znění jeho odůvodnění takřka beze změny přenesla do žaloby ze svého odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí. Žalobkyně tudíž *de facto* zcela ignorovala skutečnost, že se předmětnými námitkami zabývala žalovaná v Napadeném rozhodnutí. Žalobkyně v důsledku toho v podané žalobě nereagovala na závěry, které žalovaná vyslovila k téměř identickým odvolacím námitkám v odůvodnění Napadeného rozhodnutí. Nijak nereflektovala, že žalovaná předmětné námitky vypořádala a zdůvodnila závěr o jejich neopodstatněnosti. V tomto ohledu platí, že žalobkyně tím, že v žalobě zopakovala námitky vznesené v odvolání, aniž by reagovala na odůvodnění Napadeného rozhodnutí, v němž se žalovaná s předmětným okruhem námitek vypořádala a přezkoumatelným způsobem (srov. dále) popsala a vysvětlila, na základě jakých konkrétních úvah uzavřela o nedůvodnosti tohoto okruhu námitek, značně snížila svou šanci na procesní úspěch, neboť soud za ni nemohl domýšlet další argumenty.
22. Městský soud v Praze se tak mohl věnovat žalobkyní uváděným skutečnostem pouze v míře obecnosti, v jaké je sama žalobkyně vznesla (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2015, čj. 6 Afs 9/2015 - 31). Soud připomíná, že pokud žalobce v žalobních bodech neprezentuje dostatečně konkrétní názorovou oponenturu vedoucí ke zpochybnění závěrů správního orgánu, nemusí pak soud hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, k nimž již správně dospěl správní orgán (podobněji srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, čj. 6 As 54/2013 - 128). Soud tedy s přihlédnutím k naposledy uvedeným judikatorním východiskům za dané situace uzavírá, že se z dále uvedených důvodů ztotožnil s argumentací, kterou již dříve, v návaznosti na odvolací námitky žalobkyně, uvedla žalovaná v odůvodnění Napadeného rozhodnutí, když se žalobní námitky ve všem podstatném překrývají s žalobkyní dříve uplatněnými odvolacími námitkami.
23. Soud podotýká, že podle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je cizinec, který hodlá na území pobývat za jiným účelem, než který mu byl povolen, povinen požádat ministerstvo o udělení nového povolení k dlouhodobému pobytu. Nové povolení k dlouhodobému pobytu nelze udělit v případech uvedených v § 33 odst. 1 nebo 3 s výjimkou případů uvedených v § 42 odst. 2 téhož zákona. Cizinec, který hodlá na území pobývat za účelem podnikání, může o takovou změnu požádat, pokud je držitelem platného povolení k dlouhodobému pobytu a na území pobývá po dobu delší než dva roky.
24. Podle § 45 odst. 2 zákona o pobytu cizinců je cizinec s povoleným dlouhodobým pobytem za účelem společného soužití rodiny oprávněn po 3 letech pobytu na území nebo po dosažení věku 18 let požádat ministerstvo o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem. Podle odst. 4 uvedeného ustanovení je cizinec s povoleným dlouhodobým pobytem za účelem společného soužití rodiny oprávněn požádat o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem v případě rozvodu s nositelem oprávnění ke sloučení rodiny, pobýval-li ke dni rozvodu na území nepřetržitě po dobu nejméně 2 let a manželství trvalo nejméně 5 let; podmínka nepřetržitého pobytu a doby trvání manželství

neplatí, pokud tento cizinec v důsledku uzavření sňatku s nositelem oprávnění ke sloučení rodiny pozbyl státní občanství České republiky.

25. Z ustanovení § 46 odst. 1 první věty zákona o pobytu cizinců se podává, že „(p)ro povolení k dlouhodobému pobytu platí obdobně § 31 odst. 1 písm. a) až e), § 33, 34, 37, 38, § 55 odst. 1, § 56, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum.“
26. Z ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců vyplývá, že dlouhodobé vízum (a se zřetelem k § 46 odst. 1 tohoto zákona tedy ani povolení k dlouhodobému pobytu) ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.
27. Správní soudy ustáleně judikují, že úprava obsažená v zákoně o pobytu cizinců je založena na tom, že pobyt cizince na území České republiky musí být odůvodněn, např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním či studiem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2011, čj. 7 As 82/2011 - 81). Je přitom věcí suverénního státu, za jakých podmínek cizince vpustí či nevpuští na vlastní území a zda shledá, že důvody pro vpuštění této osoby na území přetrvávají i poté, kdy uplynula doba, po níž jí byl vstup a pobyt povolen (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2009, čj. 9 As 95/2008 - 45, a usnesení Ústavního soudu ze dne 12. 7. 2005, sp. zn. I. ÚS 38/04). Cizinec musí podle ustálené rozhodovací praxe plnit účel, pro který mu bylo uděleno povolení k pobytu. Účel, pro který byl cizinci povolen pobyt, tudíž musí být skutečně naplněn.
28. Správní soudy přitom v minulosti opakovaně potvrdily (srov. například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2011, čj. 7 As 82/2011 - 81, ze dne 19. 1. 2012, čj. 9 As 80/2011 - 69, nebo ze dne 28. 5. 2014, čj. 4 As 165/2013 - 50, či rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 6. 2013, čj. 9 A 66/2010 - 50, publ. pod č. 2951/2014 Sb. NSS), že nenaplnění účelu předchozího pobytu představuje závažnou překážkou dle § 56 odst. 1 písm. j) věty druhé zákona o pobytu cizinců, a je tudíž důvodem pro zamítnutí žádosti o udělení dlouhodobého pobytu dle § 46 odst. 1 věty první ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) tohoto zákona (k otázce existence uvedené závažné překážky dále srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 8. 2012, čj. 3 As 15/2012 - 29, ze dne 30. 1. 2013, čj. 9 As 117/2012 - 35, ze dne 29. 5. 2013, čj. 3 As 14/2013 - 28, ze dne 27. 9. 2013, čj. 4 As 114/2013 - 35, a ze dne 21. 1. 2016, čj. 7 As 227/2015 - 49). Uvedené závěry správních soudů byly ostatně v minulosti potvrzeny i usnesením Ústavního soudu ze dne 31. 5. 2012, sp. zn. I. ÚS 1387/12, kterým byla odmítnuta ústavní stížnost proti rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2012, čj. 9 As 80/2011 - 69.
29. V naposledy označeném rozsudku přitom Nejvyšší správní soud k otázce výkladu pojmu „závažná překážka“ dovodil, že „v daném případě se jedná o neurčitý pojem, který jsou správní orgány povinny vymezit ve svém rozhodnutí a patřičně právní kvalifikaci jednání stěžovatele odůvodnit (viz blíže např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 8. 2003, č. j. 1 As 10/2003 - 53, dostupný na www.nssoud.cz)“.
30. Pro posouzení, zda cizinec porušil podmínku plnění účelu pobytu, je přitom nutné hodnotit konkrétní skutkové okolnosti; zejména rozsah období, kdy tento účel nebyl plněn, a důvody tohoto neplnění (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 8. 2012, čj. 3 As 15/2012 - 29). Za závažnou překážku je pak třeba považovat situaci, kdy účel pobytu nebyl plněn po „většinu doby“ povoleného pobytu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2014, čj. 7 As 144/2014 - 35). V rozsudku ze dne

6. 11. 2014, čj. 9 Azs 219/2014 - 39, v této souvislosti Nejvyšší správní soud konstatoval, že nelze hovořit o „*jakémkoliv neplnění, ale o převážném neplnění účelu, pro který byl pobyt povolen*“.

31. Nejvyšší správní soud ve své rozhodovací praxi akcentuje převažující zájem státu na dodržování předpisů regulujících pobyt cizinců na území ČR. Na plnění účelu pobytu je tedy nezbytné nahlížet jako na kategorii objektivní, nezávislou na vůli cizince. Nejvyšší správní soud přitom nevylučuje, že by mohly nastat okolnosti ospravedlňující dočasné přerušování plnění účelu, pro který bylo povolení uděleno (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2018, čj. 10 Azs 383/2017 - 34). V tomto směru například Nejvyšší správní soud konstatoval, že cizinci nelze zamítnout žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání pouze proto, že aktuálně podnikatelskou činnost nevykonává z důvodu těhotenství či mateřství (viz rozsudek ze dne 29. 5. 2015, čj. 4 Azs 59/2015 - 37). Neplnění účelu pobytu po převažující část doby či dokonce po celou dobu pobytu dříve povoleného pobytu však nade vše pochybnost zakládá existenci jiné závažné překážky podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců.
32. Městský soud v Praze přitom přisvědčuje závěrům žalované, že v posuzované věci bylo prokázáno, že žalobkyně převážně neplnila účel dříve uděleného povolení k pobytu na území České republiky, tedy že by fakticky setrvala v rámci společného soužití rodiny s nositelem oprávnění ke sloučení rodiny, jímž byl manžel žalobkyně. Podle názoru soudu nelze správním orgánům vytýkat, pokud přihlédly ke skutečnosti, že manželství žalobkyně s jejím manželem v zásadě již od roku 2011 existovalo toliko formálně, když se nositel oprávnění ke sloučení rodiny (manžel žalobkyně) pro vzájemné citové odcizení k žalobkyni dobrovolně vystěhoval z území České republiky, nevyužíval svého primárního pobytového oprávnění na území České republiky a se žalobkyní fakticky rodinu netvořil. Správní orgány ve vydaných rozhodnutích v souladu se shora vyloženými judikatorními požadavky řádně vymezily obsah a rozsah neurčitého právního pojmu „jiná závažná překážka pobytu cizince na území“ a dostaly požadavku posoudit skutečnosti konkrétního případu a hodnotit, zda je lze pod takto vymezený rozsah a obsah pojmu podřadit. Neopomněly přitom v souladu s výše vyloženými mantinely mj. vyslovit své závěry k míře neplnění účelu dříve uděleného pobytového oprávnění v konkrétním případě. Správní orgány na základě zjištění popsanych v odůvodnění Prvostupňového a Napadeného rozhodnutí podle přesvědčení soudu zcela správně uzavřely, že žalobkyně po zcela převažující dobu (téměř 4 roky z celkových 5 let) neplnila účel, ke kterému jí byl pobyt na území České republiky v minulosti povolen, a její Žádost zamítly, přičemž přezkoumatelným způsobem popsaly úvahy, kterými byly při vyslovení těchto závěrů vedeny.
33. Soud přitom nemohl přisvědčit námitce, že by správními orgány odkazovaná judikatura nebyla pro projednávanou věc co do posuzování rozhodných právních otázek, tedy především co do posuzování fakticity plnění účelu povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny relevantní, když se skutkově vztahovala k (ne)vykonávání podnikatelské činnosti. V tomto směru zdejší soud postup správních orgánů v projednávané věci shledal naprosto adekvátním a souladným s výše vyloženým judikatorním rámcem, přičemž v souladu s dříve uvedeným nezjistil, že by správní orgány (mj. i ve světle žalobkyní akcentovaného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze

dne 20. 6. 2014, čj. 30 A 37/2013 - 63) nedostatečně přihlížely ke konkrétním okolnostem posuzovaného případu.

34. Jak bylo popsáno výše, zákon o pobytu cizinců stojí na premise, že cizinec, který získal povolení k pobytu na území České republiky k určitému účelu, má povolení k příslušnému a jím deklarovanému účelu náležitě využívat. V opačném případě totiž cizinec neplní povolený účel svého dlouhodobého pobytu. Závěru žalované o tom, že pokud žalobkyně nenaplnňovala na území České republiky účel, pro který jí bylo uděleno předchozí povolení k dlouhodobému pobytu, vznikla jí jiná závažná překážka k udělení povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky, tedy nelze v tomto směru ničeho vytknout.
35. Na uvedených závěrech přitom nemůže ničeho změnit ani okolnost, že v daném případě je žalobkyni vytýkáno neplnění jiného druhu účelu pobytu, než o který v podané Žádosti žádala. Soud v tomto směru poukazuje na závěry vyslovené v rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 9. 8. 2016, čj. 57 A 137/2015 - 44, v němž soud posuzoval situaci obdobnou právě projednávané věci, přičemž dospěl k závěru, i neplnění účelu pobytu za účelem sloučení rodiny může představovat jinou závažnou překážku pro vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – OSVČ. Jak žalovaná správně akcentovala, závěry vyslovené v uvedeném rozsudku přitom obstály rovněž v řízení o kasační stížnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2017, čj. 9 Azs 296/2016 - 36). Zdejší soud přitom neshledal žádné rozumné důvody, pro které by se od právního názoru vysloveného v uvedených rozhodnutích v projednávané věci odchýlil.
36. Žalobkyni tak lze přisvědčit snad pouze v jejím konstatování, že oba srovnávané účely dlouhodobých pobytů cizinců na území České republiky se co do své povahy liší, a jejich (ne)plnění je tedy třeba jinak posuzovat. Zároveň však soudu neuniklo, že jak správní orgán prvního stupně, tak žalovaná posoudily fakticitu (ne)existence společného soužití rodiny na straně žalobkyně citlivě a s dostatečnou měrou reflexe konkrétních okolností případu; především žalovaná pak své závěry v odůvodnění Napadeného rozhodnutí formulovala odpovídajícím způsobem s uspokojivou argumentační silou a přesvědčivostí. Soud se přitom i s ohledem na absenci námitek, jimiž by žalobkyně v podané žalobě proti těmto konkrétním závěrům vysloveným žalovanou k obsahově odpovídajícím odvolacím námítkám brojila (srov. výše), s tímto posouzením ztotožnil. Závěr správních orgánů, že žalobkyně v manželství fakticky nesetrvávala od okamžiku, kdy manžel natrvalo opustil společnou domácnost a odstěhoval se pro ztrátu „*citového vztahu v souvislosti s její (žalobčinou) snahou o léčení za účelem otěhotnění*“ do své země původu, tj. do Vietnamu, má dle přesvědčení soudu dostatečnou oporu v podkladech založených ve správním spisu. K této události, čili k faktickému rozpadu manželství, podle soudu nesporně došlo již v roce 2011, přičemž od té doby spolu žalobkyně s manželem prokazatelně nebyli v kontaktu (žalobkyně to ani netvrdí), přestože žalobkyně navštívila na jeden měsíc na začátku roku 2012 Vietnam (doloženo otisky cestovního dokladu žalobkyně). Tyto závěry jednoznačně plynou z rozsudku Městského soudu v Brně o rozvodu manželství žalobkyně ze dne 21. 10. 2013, který nabyl právní moci dne 27. 11. 2013. Z téhož podkladu rovněž plyne, že rozvodové řízení zahájila žalobkyně žalobou podanou dne 22. 4. 2013, čili již minimálně v době podání této žaloby musela žalobkyně vědět, že došlo k nevratnému rozvratu jejího manželství. Všechny tyto skutečnosti přitom v rozporu s přesvědčením žalobkyně nesvědčí jejímu tvrzení o toliko „*dočasných rozepřích mezi manžely*“, nýbrž podporují závěr, že společné soužití manželů bylo nevratně narušeno již v roce 2011,

nikoliv až okamžikem nabytí právní moci shora citovaného rozsudku o rozvodu manželství. Rozvodový soud v uvedeném směru toliko deklaratorně konstatoval již dříve nastalý rozvrat manželství žalobkyně a pro účely projednávané věci tak *de facto* osvědčil dobu trvání odloučení manželů. Fakticita společného soužití rodiny (manželů) tak nemohla být podle soudu posuzována toliko optikou okamžiku nabytí právní moci rozhodnutí soudu o rozvodu manželství. Soud přitom pro úplnost podotýká, že ze spisového materiálu na základě otisků příletových a odletových razítek v cestovním dokladu žalobkyně ověřil, že žalobkyně hned na začátku roku 2012 (ve dnech 10. 2. 2012 – 12. 3. 2012) navštívila svou domovskou zemi, aniž by se ovšem setkala se svým manželem (jak vyplývá ze shora citovaného rozsudku Městského soudu v Brně o rozvodu jejího manželství). Právě takové setkání by přitom bylo případně spolu s dalšími skutkovými okolnostmi s to podpořit tvrzení žalobkyně o tom, že společné soužití manželů přinejmenším v té době i nadále trvalo a jednalo se toliko o „*dočasnou*“ odluku.

37. Žalobkyně ostatně v průběhu správního řízení ani nepředložila žádné doklady o skutečném plnění účelu pobytu v rozhodném období. Namísto toho v žalobě nabídla toliko obecná tvrzení polemizující v teoretizující rovině se závěry správních orgánů o vhodnosti použití kritérií pro posuzování té které překážky udělení povolení k dlouhodobému pobytu, v prosté závislosti na povoleném účelu pobytového oprávnění cizince.
38. Jak bylo uvedeno výše, žalobkyně se však především v daném směru omezila toliko na doslovnou recepci svých námitek vznesených v odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí a v podané žalobě nereagovala na závěry, které žalovaná vyslovila k téměř identickým odvolacím námitkám žalobkyně v odůvodnění Napadeného rozhodnutí. Žalobkyně tedy nijak nereflektovala, že žalovaná předmětné námitky vypořádala a zdůvodnila závěr o jejich neopodstatněnosti. Soud tak s přihlédnutím k závěrům vysloveným ve shora odkazovaných rozhodnutích Nejvyššího správního soudu neshledal nad rámec výše uvedeného potřebu pro alternativní a originální vyjádření závěrů, k nimž v posuzované věci správně dospěly správní orgány.
39. K poslední dílčí námitce vznesené v rámci prvního žalobního bodu, v níž žalobkyně tvrdila, že dva týdny po rozvodu (míněno datum vydání rozsudku o rozvodu manželství žalobkyně), tj. dne 6. 11. 2013, požádala o povolení k trvalému pobytu na území České republiky, čímž projevila snahu nezákonný stav napravit, avšak žalovaná tuto skutečnost nevzala v potaz, soud konstatuje, že žalovaná tuto okolnost zohlednila a vyjádřila se k ní v rámci vypořádání odvolacích námitek na str. 13 Napadeného rozhodnutí. Žalovaná dále rozvedla právní názor správního orgánu prvního stupně, z něhož explicitně vyplývalo, že každý cizinec, žalobkyni nevyjímaje, byl povinen v případě zániku účelu, pro nějž byl cizinci povolen dlouhodobý pobyt na území, požádat o udělení nového povolení k dlouhodobému pobytu, a to i za jiným účelem. Žalovaná tak dle soudu dostatečně vypořádala předmětnou námitku žalobkyně, když uzavřela, že podání žádosti žalobkyně o trvalý pobyt nebylo způsobilé zhojit neplnění účelu dříve povoleného pobytu za situace, kdy žalobkyně řádně a včas nepodala novou žádost o povolení k pobytu za jiným účelem. Za relevantní tak žalovaná v naznačených souvislostech považovala teprve podání Žádosti, k němuž žalobkyně přistoupila prakticky na samotném konci doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, jehož účel již žalobkyně ovšem bezmála čtyři roky neplnila. S touto argumentací žalované, k níž se žalobkyně ve své žalobě vůbec nevyjádřila, se soud ztotožnil, a pro stručnost na ni odkazuje.

40. Následně soud přistoupil k vypořádání námitek vznesených pod **druhým žalobním bodem**, jimiž žalobkyně namítala nepřezkoumatelnost a nezákonnost Napadeného rozhodnutí z toho důvodu, že žalovaná ani správní orgán prvního stupně ve svých rozhodnutích neodůvodnily, proč bylo nezbytně nutné zasáhnout do soukromého a rodinného života žalobkyně, když pro to nebyly dány zákonné předpoklady. Žalobkyně v této souvislosti zejména uváděla, že odchodem zpět do Vietnamu, který sužuje korupce, nezaměstnanost a špatná ekonomická situace, by byla ohrožena výživa její rodiny, její dítě by nemohlo do české školky a došlo by také k oddělení dítěte od matky, což je v rozporu s mezinárodními závazky České republiky k právu na rodičovskou výchovu.
41. Soud nemohl s ohledem na relevantní ustanovení zákona o pobytu cizinců, jakož i níže popisovanou ustálenou rozhodovací praxi správních soudů uvedeným námitkám žalobkyně přisvědčit.
42. Z výše soudem připomenutého ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) ve spojení s § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců vyplývá, že povolení k dlouhodobému pobytu se žadateli neudělí mimo jiné také tehdy, je-li zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území, a to bez potřeby ověřování splnění dalších zákonem stanovených předpokladů.
43. V případě aplikace překážek udělení povolení k dlouhodobému pobytu uvedených v § 56 odst. 1 ve spojení s § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců totiž zákonodárce, na rozdíl od překážek uvedených v odstavci 2 citovaného ustanovení, správnímu orgánu neukládá při posuzování ověřovat přiměřenost dopadů neudělení povolení do soukromého a rodinného života cizince.
44. Tento závěr podporuje i ustálená judikatura správních soudů. Nejvyšší správní soud dospěl v rozsudku ze dne 14. 1. 2016, čj. 7 Azs 313/2015 -35, k závěru, že „*ve smyslu ust. § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí pro povolení k dlouhodobému pobytu obdobně ust. § 56 citovaného zákona, které vymezuje důvody pro neudělení dlouhodobého víza. Podle čl. 41 odst. 1 legislativních pravidel vlády schválených usnesením vlády ze dne 19. 3. 1998, č. 188, ve znění pozdějších změn, slovo „obdobně“ ve spojení s odkazem na jiné ustanovení téhož nebo jiného právního předpisu vyjadřuje, že toto ustanovení se vztahuje na vymezené právní vztahy v plném rozsahu. Pokud je tedy naplněn některý z důvodů uvedených v ust. § 56 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, dlouhodobé vízum se cizinci neudělí bez dalšího. Krajský soud přitom správně poukázal na skutečnost, že je-li naproti tomu naplněn některý z důvodů uvedených v odst. 2 citovaného ustanovení, dlouhodobé vízum se cizinci neudělí za podmínky, že důsledky neudělení dlouhodobého víza budou přiměřené důvodu pro neudělení dlouhodobého víza, přičemž při posuzování přiměřenosti se přihlíží zejména k dopadům tohoto neudělení do soukromého a rodinného života cizince. Správní orgány tedy postupovaly v souladu se zákonem, jestliže v případě stěžovatele konstatovaly, že nemají povinnost zkoumat dopad rozhodnutí na rodinný a soukromý život cizince, rozhodují-li podle ust. § 56 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců, na které odkazoval stěžovatel v kasační stížnosti, se tak uplatní pouze v případě, kdy je posuzována přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona, což v daném případě nepřicházelo v úvahu.“*
45. Obdobně i v rozsudku ze dne 24. 9. 2015, čj. 6 Azs 163/2015 - 47, Nejvyšší správní soud potvrdil, že posuzování přiměřenosti zásahu v podobě zamítnutí povolení k dlouhodobému pobytu nebylo na místě. Konkrétně v této souvislosti uvedl, že „(t)o neznamená, že by byla vyloučena aplikace ústavního principu přiměřenosti zásahů do ústavně garantovaných základních práv nebo svobod, např. do práva na respektování soukromého a

rodinného života podle čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, resp. čl. 8 evropské Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, případně do jiných základních práv. Těžko však hovořit o základním právu v souvislosti s neprodlením povolení k dlouhodobému pobytu; s tím musí každý cizinec počítat. Je-li následně – v důsledku povinnosti opustit území státu – ve hře obžoba nějakých základních práv (např. práva na život, práva nebýt podroben mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání, nebo koneckonců i práva na respektování soukromého a rodinného života), slouží k jejich ochraně jiné právní prostředky (poskytnutí mezinárodní ochrany, jiné pobytové tituly, např. za účelem strpění pobytu pro existenci překážek vycestování atp.).“

46. S ohledem na uvedené závěry, z nichž zdejší soud ustáleně vychází a od nichž neshledává důvodu se ani v nyní posuzované věci jakkoli odchýlovat, tedy nelze v obecné rovině přisvědčit žalobkyni v tom, že Napadené rozhodnutí je zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti či nezákonnosti pro chybějící, popř. nedostatečné odůvodnění posuzující přiměřenost dopadu Napadeného rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobkyně, neboť správní orgány nebyly k takovému zkoumání při zamítnutí Žádosti podle § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců povinny.
47. Soud nad rámec uvedeného podotýká, že správní orgán prvního stupně i žalovaná se (přestože k tomu nebyly ve světle výše uvedeného zavázány) posuzováním naplnění této podmínky přiměřenosti dopadu neudělení povolení k dlouhodobému pobytu do soukromého a rodinného života žalobkyně v Prvostupňovém rozhodnutí i Napadeném rozhodnutí podrobně zabývaly. Ačkoli správní orgán prvního stupně při této příležitosti správně deklaroval, že dopad Prvostupňového rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně není v případě zamítnutí žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu dle ustanovení § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců posuzován, z procesní opatrnosti k posouzení tohoto dopadu do soukromého a rodinného života žalobkyně přistoupil (str. 7 – 8 Prvostupňového rozhodnutí). Přitom uzavřel o přiměřenosti takového zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně, neboť tato žila na území České republiky až od roku 2007, tudíž si nemohla vytvořit pevné vazby k hostitelské zemi, jejíž právní předpisy dlouhodobě porušovala, resp. nemohlo dojít ke zpretrhání vazeb k zemi původu, kterou v roce 2012 navíc navštívila. Žalobkyně byla v produktivním věku a netrpěla žádnými zdravotními obtížemi a rozhodnutím jí ani nebylo bráněno v dalším pobytu na území České republiky, když současně nebylo prokázáno, že by nezletilé dítě žalobkyně žilo ve společné domácnosti s jeho otcem. Obdobně postupovala i žalovaná, která v odůvodnění Napadeného rozhodnutí (srov. str. 13 – 14 Napadeného rozhodnutí) výslovně a nad rámec žalobkyní vznesených odvolacích námitek uvedla, že neshledala nepřiměřenost zásahu Napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně v důsledku jejího dlouhodobého porušování právních předpisů České republiky neplněním účelu povoleného dlouhodobého pobytu. Nad rámec posouzení správním orgánem prvního stupně pak žalovaná dále uvedla, že žalobkyně byla rozvedená, její nezletilé dítě nemělo povoleno žádný druh pobytu a žalobkyně ani nesdílela s otcem svého nezletilého dítěte společnou domácnost, když se z adresy pobytu otce svého dítěte odstěhovala.
48. Soud tedy se zřetelem k právě uvedenému nemohl souhlasit s žalobkyní, že by Napadené rozhodnutí bylo zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti či nezákonnosti, neboť se žalovaná nehledě k tomu, že tak činit z výše vyložených důvodů nemusela, přesto naplněním

podmínky přiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života žalobkyně zabývala, přičemž z odůvodnění Napadeného rozhodnutí je zcela zjevné, jakými úvahami se žalovaná při vydání Napadeného rozhodnutí v tomto směru řídila.

49. Soud proto neshledal námitky vznesené žalobkyní pod druhým žalobním bodem důvodnými, když současně nezjistil žádnou okolnost, která by svědčila o tom, že by Napadené rozhodnutí zakládalo porušení mezinárodněprávních závazků České republiky, zejména pak článku 8 Evropské úmluvy o lidských právech a základních svobodách. Ustanovení článku 8 odst. 2 Evropské úmluvy o lidských právech a základních svobodách ostatně předvídá omezení práva na respektování rodinného a soukromého života pro případ, je-li to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných. Předmětná úprava obsažená v zákoně o pobytu cizinců přitom těmto parametrům podle přesvědčení soudu vyhovuje.
50. Soud konečně uzavírá, že z námitek vznesených pod druhým žalobním bodem nevyplývalo, v čem konkrétně žalobkyně spatřovala porušení článku 9 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte. Napadené rozhodnutí se dle přesvědčení zdejšího soudu nijak nedotklo práva na totožnost, státní příslušnost nebo jméno nezletilého dítěte žalobkyně, a nezasáhlo ani do rodinného života žalobkyně tím, že by přivodilo oddělení dítěte od žalobkyně jako jeho matky z důvodu zamítnutí její Žádosti. Soud v minulosti opakovaně zdůraznil, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je postaveno na principu, že je to žalobce, kdo s ohledem na dispoziční zásadu přísně ovládající tento typ soudního řízení správnímu soudu předestírá konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. Obsah a kvalita žaloby v zásadě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Není přitom úlohou soudu, aby za žalobce žalobní argumentaci dotvářel. Pokud se tedy žalobkyně v podané žalobě omezila na paušální a blíže nerozvedenou poznámku stran tvrzeného porušení uvedeného ustanovení mezinárodního práva, nezbylo soudu, než v obdobně obecné rovině konstatovat, že Napadené rozhodnutí takovou vadou netrpí. Rovněž tuto žalobní námitku tedy soud považuje za nedůvodnou.
51. Na základě všech shora uvedených skutečností Městský soud v Praze žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
52. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalované pak žádné náklady v souvislosti s vedením předmětného řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 5. listopadu 2019

JUDr. Ing. Viera Horčicová v.r.
předsedkyně senátu